

Сталося це одного недільного ранку пізнього літа.
Бджоли дзижчали, пташки співали, над золотими полями
сонечко сяло. Увесь світ був у доброму гуморі. Їжачкові
теж було радісно. Він сидів біля свого будинку
й насвистував пісеньку. Не всім вона подобалася,
та їжачок на це не зважав.

Він уже вмив своїх дітлахів, одягнув їх і тепер вирішив
прогулятися до бурячкового поля, подивитися на свій
урожай.

Правду кажучи, то був не зовсім його врожай. Ніхто точно не знав, кому належить бурячкове поле, тож їжачок час від часу висмикував там то один, то кілька буряків.

Дорогою він зустрів зайця, який саме йшов подивитися на своє поле капусти.

Їжачок ввічливо побажав доброго ранку, але заєць був такий пихатий, що навіть не відповів на привітання.

— Куди це ти зібрався? — тільки й запитав він.

— Іду на прогулянку, — відказав їжак.

